

Дика груша

Микола Томенко

Диптих

Матері

I

Схилилась груша над моїм дитинством,
і тільки я не розумів, чому
її прозвали дикою в народі.

Може, тому,
що від дерев відбилась,
які потай над нею насміхались
за несмачні
терпкі її плоди...

З тих пір вона, мабуть, одичавіла,
бо коли ліз на грушу за кашкетом,
вона колючками
колола мені руки,
щоб не зривав дочасно я для хлопців
оті маленькі
твердобокі дички...

...І я упав
від вибуху із груші —
летіли танки
з чорними хрестами,
на гусениці
стогін намотавши...

А потім батька із доріг далеких
я виглядав
аж із вершечка груші...
І вже чомусь, здається,
не колола
вона мене своїми колючками...

II

Я так любив ту дику грушу

з розлогим віттям під вікном,
хоч сік тих груш у горлі й душить
терпким холодним молоком...

Під нею з матір'ю на зорі
дивився в тихі вечори.
А потім хвилі мене в море
понесли вдаль від дітвори...

І ось іду я знов до хати —
мені її не розлюбить!
Назустріч сніг летить лапатий
в обійми посивілих віт...

Та грушу не застав я вдома —
вона за матір'ю пішла...
А тут до болю все знайоме,
аж серце вигора дотла...

...Йду на могилу. Синій вечір
тремтить незірваним листком...
І груша,
ледь схиливши плечі,
стоїть над матір'ю хрестом...